

контекста, а следователно и поетиката си. Показателен е примерът с “Недей ме пита”, “Другари”, “Ледена стена”.

4. Тук, разбира се, е уместно да се позовем на студията на М. Неделчев “Проблемът за автобиографизма в творчеството на Яворов”, поместена в сборника “Яворов. Раздвоеният и единният” [С., 1980].

5. Вж. отново З. М и т о с е к. Цит. съч.

6. Вж. М. А р н а у д о в. Цит. съч., с. 104-105.

7. “Подир сенките на облаците” е и не е окончателната поетична книга на Яворов. Лирическото ѝ пространство е силно редуцирано /отпадат 13 творби от изданието от 1910 година/. Как ли би изглеждала тази антология, ако бяха отпаднали всички текстове, считани от Яворов през 1914 година за непрестижни, неklasически, неяворовски, незначещи? Вл. Василев и Ат. Крачолов до голяма степен са съавтори на антологията. Волята им за запазване на отделните текстове е неотделима от авторската воля на Яворов.

8. Терминът “аура” е употребен тук в смисъла на В. Бенямин. Имаме предвид, че Яворовите текстове съхраняват /а не репродуцират/ не толкова “мястото и времето на оригинала”, а “престижа” на някои специфични образи. Вж. В. Бенямин. *Художествена мисъл и културно самосъзнание*, С., 1989, с. 342-343

9. Яворов прави следното знаменателно признание: “Неговата поезия е като че ли по-съвършената изповед на собствената ми душа.” Вж. Г. Н а й д е н о в а - С т о и л о в а. П. К. Яворов. *Летопис за живота и творчеството му*, С., 1986, с. 254.

10. Например поемата “Нощ” /1901/ съдържа мотива “полет-падение” като финална поанта.

11. Показателна е преработката на “Есенни мотиви” - V през 1910 година.

12. Вж. П. В е л ч е в. *Един и същ на битието с урагана /към философския модел на Яворовата лирика/*, В: Яворов. *Раздвоеният и единният*, С., 1980

13. Вж. Р. Л и к о в а. *Портрети на български символисти*, С., 1987, с. 28-29.

14. Още в съвсем ранното “Сизиф” /1900/ “върхът” е фикция- постоянно догонвана и изплъзваща се непостижимост.

15. Действително вертикализирано е пространството на Т. Траяновата поезия, в която основен е патосът на възмогането, себепреодоляването и извисяването, и то още в ранните му, мислени за декадентски творби /вж. например “Чучулига”, съдържаща специфично монументалния предикат “възлита”/.

16. Тази реторика има своята дълга история: от първата рецензия на Б. Ангелов за “Стихотворения” - 1901, в която Яворов е възправен срещу Вазовите сантимент, “риторски цветя” и повърхностност до изследването на Ст. Илиев “Противоречивият свят на Яворов” [С., 1976, с. 184-205].

17. Разбира се, подобно твърдение ни най-малко не цели да опровергае наблюдението на Г. Найденова за афинитета на Яворов към Лермонтовото стихотворение “Песня” /“Дубовой листок оторвался от ветки родимой...”. Вж. Г. Н а й д е н о в а - С т о и л о в а. П. К. Яворов. *Историко-литературно изследване*, С., 1957, с. 236

18. Вж. Бележките на М. Неделчев към П. К. Яворов. Събрани съчинения.,